

РЕШЕНИЕ

№ 15551

гр. София, 22.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 7 състав, в
публично заседание на 06.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маруся Йорданова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **2631** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).
Образувано е по жалба на Г. П. П., с ЕГН [ЕГН] от [населено място], подадена чрез адв. Г. Х. Д., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № 25-4332-005839 от 08.12.2025 г., издадена от И. В. Й. – полицейски инспектор към Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), отдел "Пътна полиция" - СДВР, с която е приложена ПАМ по чл. 171, т. 1, буква "з")дд) от ЗДвП – временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 12 месеца и е отнето Свидетелство за управление на моторно превозно средство (СУМПС) №[ЕИК]. В жалбата се излагат доводи, че оспорената заповед е незаконосъобразна, като издадена при съществено нарушение на административнопроизводствени правила, в противоречие с материалноправните разпоредби и несъответствие с целта на закона – основания по чл. 146, т. 3, т. 4 и т. 5 от АПК. В жалбата се твърди, че посоченото в оспорената ЗППАМ не отговаря на действителната фактическа обстановка. Посочва се, че в този ден е валиял силен дъжд, поради което пътната настилка е била мокра и хлъзгава. Твърди се, че жалбоподателят не е извършвал никакви умишлени действия и резки маневри с цел „дрифт“, не е форсирал двигателя, не е имало звук от гуми, контролирано приплъзване или демонстративно и опасно поведение.
На следващо място се посочва, че правното основание - чл. 171, т. 1, буква "з")дд) от ЗДвП, послужило за издаване на оспорената заповед, е изписано по начин, който е неясен и не позволява да бъде установено, коя точна хипотеза административният орган счита за приложима. По тези съображения се претендира отмяна на обжалваната заповед.

В съдебно заседание, оспорващият не се явява. Представява се от адв. Д., който поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена. Претендира разноски.

Ответникът - полицейски инспектор към Столична дирекция на вътрешните работи, отдел "Пътна полиция" - СДВР, редовно призван, не се явява. Представява се от юрк. П., който оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърляна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура – редовно уведомена, не се представява и не излага становище по жалбата.

Административен съд – София-град, Трето отделение, 7 -ми състав, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Със ЗППАМ № 25-4332-005839 от 08.12.2025г., издадена от И. В. Й. – полицейски инспектор към СДВР, отдел "Пътна полиция" - СДВР, на жалбоподателя е приложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. "з", подбуква „дд“ от ЗДвП – временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 12 месеца. Като отнет документ е посочено СУМПС №[ЕИК]. В оспорения акт като фактическо основание за издаването му е посочено следното: На 06.12.2025 г. около 14:58 ч. в [населено място] по ул. Път без име с посока на движение от ул. К. бул Л. шосе жалбоподателят П. управлявал автомобил БМВ с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на „КОНТРОЛ КОНСУЛТ – 96“ ЕООД, като при извършване на ляв завой за включване в кръстовището с [улица] водача използва пътя отворен за обществено ползване за други цели, освен в съответствие с неговото предназначение за превоз на хора и товари, а именно преднамерено и умишлено извежда горепосоченото МПС извън контрол, така довеждайки го до загуба на сцепление на задните гуми като се поднася настрани и на ляво и дясно (дрифт). Процесната заповед препраща към съставения АУАН Серия GA № 4939806/06.12.2025 г.

Като част от административната преписка по делото е представен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) Серия GA № 4939806/06.12.2025г. от М. С. Н. – мл. автоконтрольор при ОПП-СДВ, в който е посочено е, че водачът виновенно е нарушил чл. 104б, т. 2 от ЗДвП. В АУАН е отбелязано, че е иззето като доказателство СУМПС[ЕИК].

По делото е приета без оспорване административната преписка, доказателствата представени с жалбата, както и представеното от жалбоподателя в с.з. Писмо № ОД-08-254-1/06.02.2026 г. от Националния институт по метрология и хидрология (Н.), относно метрологичната информация - валежи, влажност, температура на въздуха, видимост и състояние на пътя в района на ж.к. М. в периода от 01.12.2025г. до 06.12.2025г. От същото е видно, че в посочения период от време и място условия за обилни валежи има само на 05 и 06 декември , като в табличен вид са посочени и данните за вид и количество на валеж мм(л/кв.м.) от ЦМС и Метеорологична станция на Н. в Горна баня. От приложената справка се установява, че действително на 05.12. и по-специално на 06.12. е валило дъжд през деня, земната повърхност е влажна.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от активнолегитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима, като разгледана по същество е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материално - правните разпоредби по издаването

му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

Оспорената заповед за налагане на ПАМ е издадена от компетентен орган, съгласно заповед № 8121з-1632 от 02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи, заповед № 513з-9572 от 13.09.2024 г. на директора на СДВР, както и заповед № 513з-12086 от 14.10.2025 г. на директора на СДВР, като не са налице основания за отмяната ѝ в условията на чл. 146, т. 1 от АПК.

Съгласно разпоредбата на чл. 171, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки се налагат за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения по този закон. Волеизявлението за налагане на принудителна административна мярка се обективира в заповед, която има характер на индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК и се издава съобразно изискванията на този кодекс, като специалният закон въвежда и изрично изискването същата да е мотивирана.

Настоящия състав приема, че оспореният акт е издаден в нарушение на чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК, както и при съществено нарушение на административнопроизводствените правила, довело до неправилно приложение на материалния закон.

Като правно основание за издаването ѝ в заповедта е посочен чл. 171, т. 1, буква "з" (дд) от ЗДвП. В разпоредбата на чл. 171, ал. 1, буква "з" от ЗДвП (нова – ДВ бр. 64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г.) е предвидено за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения да се прилага принудителна административна мярка "временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство" на водач, извън случаите по букви "а" – "ж", който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от: подбуква „дд“ - 12 месеца – за нарушенията по чл. 175, ал. 4, чл. 175а, ал. 1, чл. 176, ал. 2.

В разпоредбата на чл. 175а, ал. 1 от ЗДвП (изм. ДВ бр. 64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г.) е предвидено да се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок 12 месеца и глоба 3000 лв. водач, който организира или участва в нерегламентирани състезания по пътищата, отворени за обществено ползване, или ги ползва за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари.

В процесната заповед е посочено от фактическа страна, че водачът Г. П. П. използва пътя отворен за обществено ползване за други цели, освен в съответствие с неговото предназначение за превоз на хора и товари, а именно преднамерено и умишлено извежда горепосоченото МПС извън контрол, така довеждайки го до загуба на сцепление на задните гуми като се поднася настрани и на ляво и дясно (дрифт).

В случая в заповедта не е извършено нормативно препращане към нито една от нормите, изброени в буква "з", подбуква „дд“ на чл. 171, ал. 1 от ЗДвП. За разлика от съставите на същата по вид принудителна мярка, установени в чл. 171, т. 1 букви "а" до "ж" включително, които са конкретни – съдържат описание на деянието и фактическите съставомерни обстоятелства, новите основания по буква "з" препращат към административно наказателни разпоредби. По тази причина органът следва да опише не само фактите, които са установени с АУАН, но и да прецени кой състав на административно нарушение е осъществен. Правната квалификация се обективира в мотивите на административния акт, като в настоящия случай те не съдържат посочване на административно наказателна разпоредба – административното нарушение, за което е предвидено

наказание отнемане на СУМПС. Цитираното в АУАН нарушение на чл. 140б, т. 2 от ЗДвП не е сред предвидените в чл. 171, т. 1, буква "з", подбуква „дд“. Тази липса на конкретизация означава неустановеност на посоченото в ЗППАМ правно основание, въз основа на което е упражнена компетентността, тъй като от нейното съдържание не може да се установи коя от посочените в чл. 171, т. 1, буква "з", подбуква „дд“ на ЗДвП законови хипотези приема, че е налице административния орган. Съдът не може вместо административния орган да извърши правна квалификация на описаното в АУАН деяние, а единствено има задължения да провери дали тя е вярна или е допусната правна грешка. Пропускът на органа в тази насока не може да бъде саниран в хода на съдебното производство и води до извод за незаконосъобразност на заповедта. От друга страна в хода на делото от приложеното по делото Писмо № ОД-08-254-1/06.02.2026 г. от Националния институт по метрология и хидрология (Н.), относно метрологичната информация - валежи, влажност, температура на въздуха, видимост и състояние на пътя в района на ж.к. М. в периода от 01.12.2025г. до 06.12.2025г. , се установи безспорно, че на 05.12. и по-специално на 06.12.2025г. е валило дъжд и пътната настилка в района на установеното нарушение, е била мокра и хлъзгава.

Изложеното по-горе води до извод, че от събраните по делото писмени и гласни доказателства не може да се установи по безспорен и категоричен начин, че Г. П. преднамерено е извеждал автомобила извън контрол, довеждайки до загуба на сцепление на задните гуми, както е посочено в оспорената заповед. В тежест на административния орган е да установи наличието на всички факти и обстоятелства, послужили като основание за издаване на акта, като в случая това не е сторено.

С оглед изложеното, настоящият състав намира жалбата за основателна, а оспореният административен акт за незаконосъобразен, което налага неговата отмяна.

С оглед изхода на спора, ответникът дължи на жалбоподателя, сторените по делото разноски. Претенцията за разноски е своевременно направена от процесуалния представител на оспорвания. Претендират се такива в размер на 5,11 евро държавна такса и 306,78 евро адвокатско възнаграждение, които съдът намира, за доказани. Възражението за прекомерност не е направено от ответната страна. Предвид изложеното ответната страна следва да бъде осъдена да заплати на жалбоподателя разноски по делото в общ размер от 255,11 евро, от които 5,11 евро държавна такса и 250 евро адвокатско възнаграждение.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ от АПК, Административен съд – София град, Трето отделение, 7-ми състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № 25-4332-005839 от 08.12.2025 г., издадена от И. В. Й. – полицейски инспектор към Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), отдел "Пътна полиция" - СДВР, с която по отношение на Г. П. П. е приложена ПАМ по чл. 171, т. 1, буква "з")дд) от ЗДвП – временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 12 месеца.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Г. П. П., с ЕГН [ЕГН] разноски по делото в размер на 255,11 евро, представляващи държавна такса и адвокатско възнаграждение.

Решението е окончателно.

СЪДИЯ:

